

Φθιώτιδος Συμεών: «Υγιής είναι αυτός που αγαπά»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Αθανασίου Στυλίδος, στην πρωτεύουσα της Ανατολικής Φθιώτιδος, ιερούργησε σήμερα μεθεορτίως, Κυριακή 19 Ιανουαρίου 2025 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, ευχόμενος πατρικώς στους ιερείς, στους άρχοντες και στον λαό της Στυλίδος για την εορτή του Πολιούχου Αγίου Αθανασίου του Μεγάλου.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου, ενώ το ιερό αναλόγιο διηκόνησε χορός ιεροψαλτών, μαθητών του Παραρτήματος Στυλίδος του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος «Γερμανός ο Μελωδός» υπό τον υπεύθυνο καθηγητή, Πρωτοψάλτη κ. Ευθύμιο

Τσούμα.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Εορτάζουμε αυτές τις ημέρες πολύ μεγάλους Αγίους της Εκκλησίας μας, μεγάλες προσωπικότητες, οι οποίες θυσιάστηκαν μέσα στο διάβα της ζωής τους για την αλήθεια της πίστεως, για τη σώζουσα αλήθεια της Εκκλησίας, για την Εκκλησία του Χριστού, η οποία είναι η κιβωτός της σωτηρίας. Ιδιαίτέρως δε τιμήσαμε και τιμούμε το γίγαντα της Ορθοδοξίας τον Μέγα Αθανάσιο και εδώ στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό μαζί με τον επίσης σπουδαίο και μεγάλο Άγιο, επίσης Αρχιεπίσκοπο Αλεξανδρείας, τον Άγιο Κύριλλο.

Τιμήσαμε τον Άγιο Αντώνιο τον καθηγητή της ερήμου, τιμούμε σήμερα τον Όσιο Μακάριο τον Αιγύπτιο μαθητή του Αγίου Αντωνίου και μεγάλο Ασκητή και Όσιο Πατέρα της Εκκλησίας που και αυτός στην ίδια χρονική περίοδο με τον Μέγα Αθανάσιο και με τον Μέγα Αντώνιο διαφύλαξαν την πίστη του Χριστού απέναντι στην αίρεση, απέναντι στην κακοδοξία, απέναντι στη πλάνη, απέναντι σε μία φοβερή αίρεση η οποία αναστάτωσε, δίχασε και οδήγησε σε ταραχή την Αυτοκρατορία για έναν και παραπάνω αιώνα. Την αίρεση του Αρειανισμού. Αυτή την κακοδοξία, η οποία υποτιμούσε το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, το πρόσωπο του Κυρίου ημών Ιησού.

Δεν μπορούσε να δεχθεί ότι ο τέλειος Θεός έγινε τέλειος άνθρωπος για τη σωτηρία του κόσμου. Στο πρόσωπο του Χριστού έβλεπε απλώς έναν εξαιρετικό άνθρωπο, ένα ιδιαίτερο κτίσμα ίσως με υπερφυσικές ικανότητες, με υψηλότατη νοημοσύνη, με ειδικά χαρίσματα, αλλά δεν μπορούσε η αίρεση να αναγνωρίσει στο πρόσωπο του Χριστού τον τέλειο άνθρωπο που προσέλαβε δηλαδή την ανθρώπινη φύση παρεκτός αμαρτίας προκειμένου να της δώσει τη δυνατότητα να θεοποιηθεί. Έγινε άνθρωπος «ένηνθρώπησε, ίνα ήμεϊς θεοποιηθῶμεν». Φράση χαρακτηριστική και διδαχή του Μεγάλου Αθανασίου.

Και επίσης σήμερα η Εκκλησία μας τιμά έναν ακόμη γίγαντα της Ορθοδοξίας, ο οποίος ακριβώς «επόμενος τοις αγίοις πατράσι» και αυτός στο ίδιο πνεύμα, στο ίδιο κλίμα, στην ίδια σκυταλοδρομία, κράτησε την παρακαταθήκη της πίστεως και περιφρούρησε την αλήθεια της Εκκλησίας. Αιώνες πολλούς αργότερα, δέκα περίπου αιώνες πιο μετά, ο Αρχιεπίσκοπος Εφέσου Μάρκος ο Ευγενικός.

Και σήμερα έρχεται το ευαγγελικό ανάγνωσμα να επιβεβαιώσει και με έναν ακόμη τρόπο το πώς, ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός προσέλαβε την ανθρώπινη φύση, προσέλαβε την ανθρώπινη ταλαιπωρία, προσέλαβε τον άνθρωπο για να τον σώσει, έγινε ένα με εμάς για να μας αξιώσει να γίνουμε και εμείς ένα μαζί Του. Το βλέπουμε αυτό σήμερα στη θεραπεία των δέκα λεπρών. Συναντά δέκα λεπρούς άνδρες ο Κύριός μας, οι οποίοι «ἔστησαν πόρρωθεν», όπως μας περιγράφει ο

Ευαγγελιστής, στέκονται μακριά, γιατί δυστυχώς ένα από τα απότοκα της ασθένειας, μία από τις παρενέργειες της ασθένειας είναι ότι οδηγεί τους ανθρώπους σε κοινωνική αποστασιοποίηση.

Ο άνθρωπος που είναι ασθενής και ο ίδιος ακόμα δεν έχει όρεξη ούτε για συναναστροφές, ούτε για παρέες, δεν έχει διάθεση, προτιμά να κλειστεί στον εαυτό του μέχρι να γίνει καλά, να μπορέσει να διαχειριστεί την ασθένειά του αλλά δυστυχώς και σε κοινωνίες υποανάπτυκτες ο ασθενής θεωρείται στίγμα και δυστυχώς τίθεται στο περιθώριο από τους δήθεν υγιείς, τους δήθεν δυνατούς, τους δήθεν ρωμαλέους. Αυτό το κοινωνικό αποκλεισμό βίωναν αυτοί οι δέκα άνθρωποι.

Ο Χριστός όμως ήρθε μέσα στην ιστορία για να καταργήσει και να υπερβεί κάθε αποκλεισμό, μας το τονίζει και το αποστολικό ανάγνωσμα ότι στο πρόσωπο του Χριστού δεν υπάρχουν διακρίσεις «οὐκ ἐν ἰουδαϊσμῷ καὶ ἐν ἑλληνισμῷ, οὐκ ἐν ἰουδαϊσμῷ καὶ ἐν ἑλληνισμῷ» αλλά όλοι είναι ένα μέσα στο πρόσωπο του Χριστού. Δεν υπάρχει άνδρας ή γυναίκα, δεν υπάρχει διάκριση φυλετική και πολιτιστική αλλά όλοι οι άνθρωποι μέσα στο σώμα του Χριστού γίνονται ένα, ένα σώμα, μία ψυχή, μία καρδιά.

Έρχεται ο Χριστός λοιπόν και συναντά την ανθρώπινη ασθένεια, έρχεται ο Χριστός και θεραπεύει την ανθρώπινη ασθένεια, έρχεται ο Χριστός και αίρει τον κοινωνικό στιγματισμό, έρχεται ο Χριστός και δίνει τη δυνατότητα στον άνθρωπο για επανένταξη, για επιστροφή στην κοινωνικότητα, για επιστροφή στη ζωή. Και έρχεται ο Χριστός να προσλάβει τόσο πολύ την ανθρώπινη φύση, την ανθρώπινη ζωή και ανθρώπινη περιπέτεια όπου γεύεται και Αυτός το ποτήριο της αγνωμοσύνης και της αχαριστίας.

Θεραπεύονται δέκα λεπροί, αλλά μονάχα ένας αισθάνεται την ανάγκη να αποδώσει ευχαριστία όχι γιατί ο Χριστός περιμένει την αναγνώριση της ευχαριστίας, όχι γιατί ο Χριστός αναμένει τα εύσημα από τους ανθρώπους αλλά γιατί ο άνθρωπος, ο οποίος πραγματικά κοινωνικοποιείται κατεξοχήν εκφράζει την κοινωνικότητά του, την κοινωνικοποίηση του, την υγεία του τη σωματική και πνευματική, την εκφράζει με τη δυνατότητα σχέσης, με τη δυνατότητα να πει ένα ευχαριστώ, με τη δυνατότητα να κάνει μία αγκαλιά. Τόσα χρόνια στέκονταν μακριά, απομονωμένοι. Θεραπεύτηκαν με τη δύναμη του Χριστού!

Μα δεν τους έλειψε η αγκαλιά η ανθρώπινη; Δεν τους έλειψε η ανθρώπινη επαφή; Δεν αισθάνθηκαν την ανάγκη, αφού έγιναν επιτέλους καλά, να τρέξουν να αγκαλιάσουν τον συνάνθρωπο, να χαρούν τη χαρά της επικοινωνίας και δεν

αισθάνθηκαν κατεξοχήν αυτή την ανάγκη να την εκφράσουν σε Αυτόν, ο οποίος χωρίς να το όφειλε, χωρίς να ήταν υποχρεωμένος, χωρίς να χρώσταγε κάτι σε αυτούς τους ανθρώπους, ήταν αυτός ο οποίος τους θεράπευσε;

Κι όμως δοκιμάζει το ποτήριο της αγνωμοσύνης, ποτήριο που πολλές φορές μέσα στη ζωή μας δοκιμάζουμε όλοι μας.

Πολλές φορές άνθρωποι, οι οποίοι έχουν ευεργετηθεί από μας, άνθρωποι οι οποίοι έχουν βοηθηθεί, άνθρωποι οι οποίοι έχουν απολαύσει καταστάσεις, συναισθήματα, πράγματα, σχέσεις από εμάς, ξαφνικά εμφανίζονται σαν να μην μας γνωρίζουν. Ξαφνικά μοιάζουν σαν να έχει σταματήσει ο χρόνος, ξαφνικά μεταμορφώνονται και απορεί κανείς : είναι αυτός ο άνθρωπος τον οποίο γνώρισα, είναι αυτός ο άνθρωπος τον οποίον αγάπησα, είναι αυτός ο άνθρωπος τον οποίον ευεργέτησα, είναι αυτός ο άνθρωπος, ο οποίος με ανέβαζε μέχρι τον ουρανό, με ανέβαζε μέχρι τα άστρα, με τιμούσε, ομιλούσε τόσο όμορφα για μένα και τώρα ξαφνικά δεν με γνωρίζει, τώρα ξαφνικά στρέφει το κεφάλι του σε άλλη κατεύθυνση, τώρα ξαφνικά αποστρέφει το βλέμμα του από εμένα;

Το ζούμε, θα το ζούμε, θα το ζήσουμε κι ίσως είναι αναγκαίο για την πνευματική μας ωρίμανση, για τη συναισθηματική μας εξέλιξη προκειμένου και εμείς να μεγαλώσουμε πνευματικά, προκειμένου τα παθήματα να γίνουν μαθήματα, προκειμένου να μάθουμε να μην είμαστε αιθεροβάμονες, να μη ζούμε μέσα σε νέφη ουτοπίας, αλλά να κοιτάμε στον ουρανό βαδίζοντας στη γη, γνωρίζοντας ότι η πορεία της ιστορίας του κόσμου και η ζωή μέσα στον κόσμο δεν είναι ένας βίος ανθόσπαρτος, στρωμένος με λουλούδια και με αρώματα ποτισμένος, αλλά είναι ένας δρόμος στρωμένος με δάκρυα, στρωμένος με θλίψεις, με δοκιμασίες, με πειρασμούς και αυτούς ακριβώς τους πειρασμούς της θλίψης, της δοκιμασίας γεύτηκε και ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός με αποκορύφωμα φυσικά την προδοσία και τον σταυρικό θάνατο, με αποκορύφωμα δηλαδή να έρθει το ίδιο το Δημιούργημα να θανατώσει τον Δημιουργό, να έρθει το κτίσμα να θανατώσει τον Κτίστη. Να έλθει ο άνθρωπος και να οδηγήσει στο θάνατό τον Θεό αλλά μέσα από τον θάνατο αυτόν να ανατείλει η ανάστασις και η ζωή και η αιωνιότητα.

Και βλέπουμε ότι από αυτούς τους δέκα λεπρούς οι εννέα εξαφανίστηκαν και αναρωτιέται ο Χριστός «οἰδὲ ἐννέα ποῦ; Και ένας μόνο είναι ο πραγματικά υγιής, ο πραγματικά θεραπευμένος γιατί υγιής δεν είναι αυτός ο οποίος αποκαθιστά τους δείκτες τους μικροβιολογικούς ή τους βιοχημικούς, δεν είναι αυτός ο οποίος κάνει μία αξονική ή μία μαγνητική και τα βρίσκει όλα καθαρά. Υγιής είναι αυτός, ο οποίος επανέρχεται στην επικοινωνία, υγιής είναι αυτός, ο οποίος αγαπά και αγαπιέται, υγιής αυτός ο οποίος γίνεται ζωντανό μέλος της κοινωνίας των προσώπων και της κοινωνίας των σχέσεων.

Και αυτός ο ένας που επέστρεψε να αγκαλιάσει και να ευχαριστήσει τον Χριστό, δεν είναι τυχαίο, ήταν ο διαφορετικός, ήταν Σαμαρείτης, ήταν αλλόφυλος, αλλοεθνής, άλλης κουλτούρας και άλλης ταυτότητας, ήταν αυτός ο οποίος θα μπορούσε ενδεχομένως να έχει κάποιες δικαιολογίες, για να κρατηθεί μακριά από τον Χριστό, οι οποίες όμως δεν στάθηκαν μπροστά στην αγάπη. Η αγάπη νικά και εθνικές και οικονομικές και θρησκευτικές και κοινωνικές και πολιτιστικές διαφορές. Η αγάπη νικά κάθε διαφορετικότητα. Η αγάπη είναι που οδηγεί στην ενότητα, στην υγεία, στην ισορροπία των σχέσεων. Και επιστρέφει! Επιστρέφει για να ευχαριστήσει και να αγκαλιάσει και να αποδείξει ότι η πραγματική ίαση, η πραγματική υγεία βρίσκεται στην αγάπη.

Αυτό είναι λοιπόν το μήνυμα, το οποίο υπηρέτησε με την ομολογία της πίστεως του ο Μέγας Αθανάσιος, το οποίο υπηρέτησαν όλοι οι Άγιοι της Εκκλησίας μας διότι ακριβώς έδωσαν τη ζωή τους είτε με το μαρτύριο του αίματος, είτε το μαρτύριο της συνειδήσεως, είτε με το μαρτύριο της απολογίας και ομολογίας, είτε με το μαρτύριο της συγγραφής της θεολογικής, της ποιμαντικής, με κάθε τρόπο ο κάθε Άγιος ένα πράγμα βεβαίωσε μέσα στην ιστορία του κόσμου με τη ζωή τους ότι ο Χριστός ήρθε στον κόσμο «ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτος εἰμι ἐγώ» όπως ομολογεί ο Απόστολος Παύλος, «ἦλθε καλέσαι ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν».

Ἦρθε να γίνει ιατρός των ασθενών, ήλθε για να θεραπεύσει και να ιάσει τον άνθρωπο, ήλθε δηλαδή ο Χριστός και έρχεται για να μας πάρει το κάθε έναν την καθεμία από μας να μας πάρει από το χώρο της μοναξιάς, να μας πάρει από την κόλαση της αχαριστίας και της αγνωμοσύνης, να μας πάρει από το λαβύρινθο της ατομοκρατίας της εγωπάθειας και της φιλαυτίας και να μας οδηγήσει στον παράδεισο της αγάπης, να μας οδηγήσει στο φως της επικοινωνίας, της ανιδιοτέλειας, της μοιρασιάς, της συνύπαρξης, της σύνθεσης, του αλληλοσεβασμού. Έρχεται ο Χριστός να μας δώσει τη δυνατότητα να ξαναζήσουμε και στον παρόντα κόσμο αλλά κυρίως να γίνουμε ένα μαζί Του για να ζήσουμε στην αιωνιότητα».

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των πιστών παραβρέθηκε ο Δήμαρχος Στυλίδος κ. Ιωάννης Αποστόλου, εκπρόσωποι του Λιμενικού Σώματος, καθώς και άλλων φορέων και συλλόγων του τόπου.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου